

ARNHEMSCHE COURANT

De prijs dezer Courant, die getegeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden.

DONDERDAG 13 APRIL.

De prijs der Advertentiën is, van een regel regels f 1.00, en voor elken regel daarboven centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Raad van koloniën.

Het denkbeeld van eenen raad van koloniën, door den heer KRUSEMAN het eerst geopperd, schijnt sedert eenigen tijd veld gewonnen te hebben. Binnen weinige dagen werden ons twee stukken toegezonden, waarin men daarop aandrang, van welke er een van iemand was, aan wien wij meer dan eene belangrijke bijdrage over onze Oostindische koloniën dankten. Dat in den tegenwoordigen tijd op den weg, dien ons tegenwoordig bestuur bewandelt, Nederland zonder zijne koloniën verloren is, hieraan twijfelt niemand. Zou men ook niet vreezen, wanneer men alles aan de willekeur van eenen man, den minister van koloniën, overgelaten ziet; wanneer de uitkomst van het vorige jaar nog bewezen heeft, hoe grove misrekeningen deze begaat? Wanneer men dan nog verder gaat en de mogelijkheid beselt, dat de minister, ten einde aan de vorstende en heilzame schatkist des moederlands regt vele inkomsten te verzekeren, de koloniën eens zoo uitperst, dat zij vroeger of later ophouden moeten het vaderland te hulp te komen.

Dat men alle waarborgen zoekt te verkrijgen van een eerlijk en verstandig bestuur der koloniën, is zeer natuurlijk. Doch of men dit door eenen raad van koloniën verwerven zal, betwijfelen wij. Niet enkel het gemis aan voldoende zekerheid van altijd bekwame en geschikte mannen voor dien raad te zullen vinden, wekt bij ons dien twijfel; maar de instelling zelve schijnt ons niet tot het begerde doel te geleiden.

Wanneer er een raad van koloniën bestaat, wiens gevoelen de minister in belangrijke, bepaald aangewezen, gevallen verplicht is in te winnen, — zoo aan de meening van dien raad den minister in alle handelingen toch niet binden: hij volgt dien op of niet op, zoo als hij goedvindt; en dit kan ook niet anders, want ware hij verplicht het gevoelen der meerderheid te volgen, zoo was hij geen hoofd van het departement meer, maar slechts voorzitter van het collegie, dat de koloniale zaken bestuurde. Daarmede verdween, echter, ook zijne verantwoordelijkheid, want deze zou onbestaanbaar zijn, wanneer de daad niet geheel zijn werk was. In eenen enkelen raad zien wij dus geen waarborg, want ook de beste raad kan aan doove ooren gegeven worden. En indien het alleen om raad te doen is, in gevallen, in welke de minister aarzelt of zich geheel onkundig gevoelt; waartoe behoort men een bepaald collegie in te rigten voor een geval, waarin zeldzaam een minister, bij zij overigens wie hij zij, nalaten zal den raad in te winnen van hen, in welker geschiktheid daartoe hij vertrouwen stelt?

Doch buitendien, de grondwet heeft bepaald een collegie aangewezen, welks gevoelen ook de minister van koloniën behoort te hooren. »De koning, zegt art. 72, »brengt ter overweging bij den raad van state alle voorstellen, door hem aan de Staten-Generaal te doen, of door deze aan hem gedaan; alsmede alle algemeene maatregelen van den staat en van deszelfs

»bezittingen in andere werelddeelen.» Ontbreekt het in den raad van state aan de geschikte personen, — de schuld ligt aan hem, die ze den koning voorstelt en die even ongelukkig in zijne keus voor den raad van koloniën kan zijn. Zag men in het in overweging brengen bij den raad van state iets meer, iets wezenlijkers dan eene enkele lastige formaliteit, welke men gaarne zoo spoedig mogelijk laat afloopen; gaf men aan dat collegie bij de wet eene betere inrigting, zijne volkomene ontwikkeling, — dan had men in eenen goed zamengestellten raad van state, in welke mannen van administratieve kennis en specialiteiten zich vereenigd vonden, eenen veel grooteren waarborg dan men in eenen raad van koloniën zou kunnen vinden. Onze bekwame en ervaren ministers zullen, echter, zeker er niet ligt toe komen om den raad van state te maken tot hetgeen hij behoort te zijn. Zelve onvermogen eene dragelijke wet voor te stellen, of eenen juist gedaachten en goed gestelden maatregel te nemen, zijn zij echter te jaloeers om zich in de redactie daarvan door dien raad te doen bijstaan.

Doch hebben wij eenen grondwettigen waarborg voor eene behoorlijke inlichting des ministers in den raad van state, — nog grooteren waarborg schenkt ons de grondwet, door aan den koning slechts het opperbestuur over de koloniën over te laten; aan de Staten-Generaal met den koning de wetgeving toe te kernen.

In toëpassing moge dit artikel nog niet gebragt zijn, — alles dringt om het niet langer te laten slapen. Wanneer eenmaal de koloniën en met haar het vaderland verloren gingen, — de nakomelingschap zou rekenschap vragen van eene slaauwe, zwakke, vreesachtige vertegenwoordiging, die, met de middelen tot redding in de hand, het oogenblik tot herstel ongebruikt liet voorbijgaan; die, op de klagten dier koloniën niet lettende, stilzwijgend aanzag hoe men haar buiten alles sloot; die zich op hare enkelkand in koloniale zaken beroep, zonder een enkel bewijs te kunnen leveren, dat zij zelfs geringe pogingen had aangewend om zich de noodige kennis te verschaffen; die aldus in hare traagheid eene verschooning meende te vinden voor de verwaarloozing harer grondwettige pligten.

Vervullen de Kamers, karan pligt en wordt de raad van state zoo wel gestel zamengesteld, als goed ingesigt, zoo behoeven wij geen raad van koloniën.

Buitenlandsche berigten.

HONGARIE.

Pesth, 5 april. Het dagblad Pesth Herlap bevat een bericht over geweldadige voorvallen, welke den 12den maart in het komitaat van Szabolcs, ter gelegenheid der daar gehouden algemeene vergadering, hebben plaats gehad. Er werd beranddaagd of de directe belasting ook aan den adel zou worden opgelegd, of niet. Reeds vroeger hadden de heidren der vijanden van deze belasting alle gemeene, onbeschaafde edelheiden opgeruid, om, bij hoopen, den 12den maart in de komitaatszaal te dringen. Dit gelukte hun ook voortreffelijk, want reeds om 8 uur des morgens schreeuwden meer dan 1500 keelen: »Ejfel a szabadsag! nem adomuk!» (leve de vrijheid! wij betalen geene

Meting.) Een vierde uurs later versamelde sich een ruwe hoop voor de vergadering, en drong, met messen gewapend, de vergadering binnen, stoelen en banken hezzende. De verwarring werd steeds grooter, en de woeste hoop, die zich vooraf in den tuin van eenen grondbezitter duchtig had te buiten gegaan in sterken drank, riep uit volle borst den naam van hunnen gastheer, die zich plotseling, al zijnen hoogmoed vergetende, in de armen van het joelende volk wierp. Het bedaarder gedeelte der standen verzamelde zich intuschen bij den algemeene geachten vice-gespan, die, wel verre van in het voorstel toe te stemmen, om de beraadslagingen in eene kerk of in de open lucht te houden, standvastig verklaarde, dat hij nergens anders dan in de komitaats-zaal de vergadering zou openen. Na onbeschrijflijk veel moeite gelukte het aan detwee vice-gespannen hunne plaatsen in te nemen, terwijl alle andere ambten bleven buitengesloten. Van beraadslaging, van natuurlijk, te midden der ruwe, schreeuwende scharen, die met brandende pijpen en de hoeden op het hoofd de banken en de tafel bezet hielden, niets komen. Niemand wilde den vice-gespan aanhooren, en ook tegen deze anders zoo beemide ambtenaren werden de messen getrokken; ja zelfs een der meest geachten werd gewond. Na eenige woordenwisseling drong de hoop tot aan de tafel van het vice-gespan door, en noodzaakte den voorzitter met geweld tot de voorlezing van het komitaats-besluit, dat de voordragt omtrent de belasting verworpen was. Geen stem kon zich voor de aanneming van het ontwerp verhooren.

DUITSCHLAND.

Van de Lech, 2 april. Na het gerucht omtrent de aanstaande verhuizing van de Allgemeine Zeitung uit Augsburg en Rujeren sedert eenigen tijd verstomd was, hoort men er nu meer dan ooit weder van spreken, en personen, die voor wel onderrigt in deze zaak gehouden worden, beweren, dat het blad reeds met den 1sten augustus in Stuttgart zal worden uitgegeven. Augsburg zou door deze verplaatsing een gevoelig verlies lijden.

PRUISSEN.

Dusseldorp, 6 april. De verandering der betrekkingen tot China, welke zekelijk op de beschaving en het wederzijdsche verkeer voordeelig werken zal, heeft verscheidene mogendheden geneept, consulaten in dit vroeger gesloten rijk op te rigten. Ten gevolge hiervan zal, in het belang der natie, ook door Pruisen een consul voor China benoemd worden. Tot dezen gewichtigen post is, naar wij vernemen, onze regerings-secretaris Grube, een kundig en ervaren staatsdenaar, benoemd, die reeds in zijn hant naar zijne bestemming vertrekken zal.

ENGLAND.

Londen, 8 april. Sir Robert Peel heeft gisteren avond in het parlement verklaard, dat hij, dadelijk na Paschen, zijn finantiëel verslag zou mededeelen. Hij gaf insgelijks zijn leedwezen te kennen, dat hij nog geene stellige mededeeling doen kon ten aanzien van den voortgang in de onderhandelingen betreffende de handels-tractaten met vreemde natiën. Hij erkende zelfs, dat er bij hem eenige twijfel bestond of het wel staatkundig was om het stelsel van onderhandelen, wegens wederzijdsche inwilligheden al te ver te drjven, in stede van een onafhankelijken tred te houden.

FRANKRIJK.

Parijs, 9 april. Men heeft tijdingen uit de Vereenigde Staten van Noord-Amerika tot 17 maart. De aluiting van het congres heeft onder bijna ongelooftbare

omstandigheden plaats gehad. Eene menigte dames waren in de zaal toegelaten en zaten verstrooid op de banken tusschen de leden der Kamer, terwijl men met den meesten speed over eenige wetsontwerpen stemde. Op verzoek van eenige leden werden ververschingen, dat is te zeggen wijn en sterke dranken, aangebragt, en zoo werden de wetgevende werkzaamheden met het glas in de hand en klinkende met het schoone geslacht voortgezet. Men had zelfs het verlangen te kennen gegeven, dat een wegens zijne schoone stem bekend lid der Kamer, een liedje zoude zingen; doch deze voorslag ging niet door. Ten half een ure des nachts verwijderden zich de meeste dames, enkelen bleven nog iets later. Eindelijk kwamen de heeren *White* en *Picham* aankondigen, dat de president niets meer aan de Kamer had mede te deelen en de leden eene goede reis en voortdurende gezondheid wenschte; dit bericht werd ontvangen met de kreten: *excellent! excellent!* en met het maatslaan met de vuisten op de lessenaars. Op deze wijze, zegt een ooggetuige, is het 37ste congres afgelopen.

BELGIE.

Brussel, 9 april. Onder de personen, welke dezer dagen door de Nederlandsche regering met de orde van de Eiken-kroon zijn begiftigd, noemt men de heeren *C. Fremont*, welke in der tijd, in Gend gevestigd, België is uitgezet, ter zake van zijn tegenstand tegen het gezag van koning *Leopold*, en de *abt Beekman*, die zich in Brugge moet ophouden en in onmin is met zijne geestelijke overheid. Van de zijde der partij der geestelijkheid geeft men openlijk te kennen, dat het een zoo wel als het ander, haar grootelijks mishaaft.

Binnenlandsche berichten.

Amsterdam, 13 april. Zoo men verneemt, zou het jaarlijksch bezoek van het hof in deze hoofdstad, dit jaar in de week van den 24sten op den 30sten dezer, en de komst op eerstgemelden dag gesteld zijn.

In den nacht van den 5den op den 6den, zijnde dien in welchen, in onderscheidene plaatsen van ons land, schuddingen van aardbeving zijn waargenomen, zijn, naar ons door zeer geloofwaardige personen wordt verzekerd, ook hier te Amsterdam door hen ligte schokken gevoeld, voor welke zij echter geene reden wisten te gissen, maar die evenwel sterk genoeg waren geweest, om hen 'smorgens te doen verklaren, dat, zoo zij aan eene aardbeving alhier hadden kunnen denken, zij de schokken, zonder aarzeling, daaraan zouden hebben toegeschreven.

's Gravenhage, 11 april. Naar men verneemt heeft de hoogweldgeboren heer *mr. G. van Swinderen van Rensselaer*, bij deszelfs verzoek aan den koning een eervol ontslag uit zijne betrekking als directeur der belastingen in de provincie Groningen, *tevens bedankt voor het Zijne hoog wett. geb. toekomende en aan deszelfs vijftigjarige dienst verbonden peisdoek.*

Hoe edel zulks ook zijn moge, het blijft een leentje in de berooidde schalkist, waarvan de bodem zichtbaar is.

's Gravenhage, 11 april. De twee Scheepreuzinge-punten, waarvan de staatslieden en de matrozen zich in den afgelopen herfst, als smokkelhandel, te Scarborough schuldig hadden gemaakt, zijn dezer dagen aldaar in het openbaar verkocht. De aankoop daarvan is door het bestuur van die plaats geschied. Het verkocht, dat de aankoop, tegen welken prijs ook was bevolen, hetgeen doet vermoeden, dat de reesthuizen, waarvan de schippers nog in Schotland zijn, daar de Engelseche staatslieden hantseerd zullen worden, tot wering van den smokkelhandel, welke, vooral in die laatste tijd, door Nederlandsche visschers op eene wijze is gedreven. Na al hetgeen wij omtrent deze zaak, die voor den reeder eene zoo treurige wending heeft genomen, vernomen hebben, kunnen wij niet nalaten, onze hulde te brengen. Z. E. den minister van buitenlandsche zaken en onze consul-generaal te Londen, den heer *J. W. May*, voor de zoo loffelijke en ijverige pogingen, die zij bij het Engelseche gouvernement, in het belang van den eigenaar, onafgebroken, doch vruchteloos, hebben aangewend. Eenige op de Engelseche kust gestationeerde schepen der belastingen, zijn wegens pligtverzuim uit hante betrekking ontslagen.

Mengelwerk.

De maskerade des levens.

(Aanvang van no. 68.)

Ziet, welk een zending masker verloopt zich daar! — Een jongeling met een bleek mongezigt voor het gelaat, welke later mondhoek elegisch weemoed en welks later sarcastisch bitter zamengetrokken is. — Met onnatuurlijke nalatigheid heeft hij zich gekleed. Een zwart zijden doek, waar de handschooren schilderachtig over heen geslagen is, zit hem ruim om den hals. Hij loopt een weinig kreupel en heeft een boek in zijne hand, waarin hij somtijds vol treurigheid een oog slaat, terwijl hij nu en dan de overige maskers met verachting beschouwt. — Dat is eene Duitse navolging van lord Byron, dien hij tot op het mank gaan kopiëert. Hij is der wereld zat, hij haat alle menschen, doch bovenal zijnen kleermaker, die hem zelfs niet een enkele armhartige frak kan kwijtshelden. Hij vindt in de gansche wereld geene ziel die zijner waardig is, en evenwel zou hij wel gaarne op zijne interessante smart een goed huwelijk doen, dewijl hij gelooft, dat een aldus door smart verscheurde dichter voor het vrouwelijk geslacht onzijdig meer waarde moet hebben, dan een prozaïsch lands-ambtenaar.

Duitschland had in der tijd eene menigte van zulke der wereld verloopenende maskers, welke men ten naastenbij hetzelfde kon toeroepen, wat de Griekse wijze den cynikus met den gescheurden mantel toeriep: »Door de gaten uwer ziel schijnt uwe ijdelheid!» — Hoe treurig, dat ook de edele Prometheus smart eens BYRONS zijne apen moest vinden! — Aan BYRONS groot hart bloedden al de wonden van het menschedom, even als aan den heiligen FRANCISCUS de likteekenen des Heilands bloedden. Maar de wereldverzakkers *à la mode* pronken met elke schram, met elken speldeprik, en roepen der wereld toe: Kijk, wij bloeden ook.

Luister, muziek! — De Serafijnenwals van STRAUSS met hare vlejende, onweerstaanbare dansmaat! — Er is ergens een hal in de nabijheid; daar moesten wij naar gaan kijken! — Wie gaat mede? — Wij behoeven niet bang te zijn, om als ongenoodigde gasten afgewezen te worden; want heden is het toch volslagene maskerade-vrijheid!

Eene lange rij elegante, met wapens versierde koetsen voor het paleis van baron TRUFFALDO brengt ons op het rechte spoor. Voor dat wij binnentreden, zal ik u nog met korte woorden onderrigten hoe het daar binnen geschapen staat, opdat gij mij daar niet lastig zoudt behoeven te vallen. — Baron TRUFFALDO is weduwnaar, leeft op eenen grooten voet van eene ledige beurs, en heeft eene eenige dochter, GERALDINE. Zij was eens achttien jaren oud en — schoon; thans is zij ouder en — geestig! — Meer behoeven wij nu niet van de familie-geschiedenis te weten.

Wat is de zaal schitterend verlicht! Welk eene geur van voornaamheid komt ons van alle zijden te ontmoet! — Welke kostbare tapijten, lusters, schilderingen, standbeelden, vazen, girandolen, ottomannes, sofas, couchettes enz.; eene boelhuis-houder zou, als hij het kon zien, het hart verdagen! — Het is juist eene pauze na den dans. De dames zitten in eenen halven cirkel op veerkrachtige kussens en proeven met ongemaakte sierlijkheid van hunne thee af hun ijs; de heeren staan voor hen in de meest onderscheidene schilderachtige houdingen, welke zij, behalve aan hunnen dansmeester, ook aan hunnen kleermaker, den *tailleur d'outilsateur*, verschuldigd zijn; zij roeren met edele zwaarte het lepeltje in hun kopje, en onderhouden huijter hantse met geest, te oordelen naar het lagchen, met hetwelk zij zelve alles, wat zij zeggen, vergezellen. Van alle kanten vangen wij slechts de bont door elkander gonzende stepwoorden op: »Heerlijk, superbos!» — »de sledevaart van gisteren was gedistingueerd.» — Heeft U, mijn heer, van groter tijd reeds gelezen? — Het is niet van dat afschuwelijk mensche dat den orkaan hofraad vor voranus heeft ongebragt! — Een gewaardigde elegant, de gepensonneerde ANTON, in glorie hand, schooneleer gebonden, reikt eene gravin dan op den grond, gevallen waarder zeer sierlijk toe, met de woorden: »Mijn genadige! de waajer weet, wat zijn pligt is; hij heeft aan uwe voeten gelogen.» De gravin glimlacht, de elegant glimlacht, en strijkt welgevallig met de eene hand zijn knif op. — Baron TRUFFALDO gaat met eene eenigzins ongebleesden, (naar de technische uitdrukking der salons) en er wat bedeesd uitzien jongen man, die blijk-

baar vreemd moet zijn, daar alles hem naziet achter zijnen rug fluistert, de zaal dwars naar het kabinet, waarin GERALDINE cenzaam op een ottomane in hare gepeinzen is verzonken. — Ons hen uit geoorloofde karnavals-nieuwsgierig volgen. — Waarlijk wij luisteren hier een zeer langrijk masker drama af, hetwelk wij zoo op sta den voet opschrijven, en aan het Intendantschap het Berlijnsche hoftheater willen opzenden. Het heeten:

DE ROMAN VAN EENE MINUUT.

Oorspronkelijk maskerade-blijspel in een bedrijf.

Personen.

- Graaf PANTALON.
- Baron TRUFFALDO.
- GERALDINE, deszelfs dochter.
- Een oud huisvriend.
- Gasten.

De handeling duurt van 6 minuten over 50 uur tot 7 minuten over 50 uur.

Berste en laatste tooneel.

Baron TRUFFALDO (met den vreemdeling het kabinet binnen tredende). Waarde GERALDINE! ik stel u hier den graaf PANTALON, den zoon van den overleden vriend mijner jeugd, voor, (ter zijde tot GERALDINE, wat dom, maar 20,000 thalers rente! — Lieve graaf, mijne dochter!

(Le graaf buigt, GERALDINE neigt diep met gratie de baron verwijderd zich.)

(Een pause, in welke de graaf blijkbaar iets geestigs wil zeggen; eindelijk vermant hij zich.) Genadige vroule! — de volgende cotillon, — wanneer uw arm, uwe hand nog niet verzegd is — gij zoudt mij gelukkig maken!

GERALDINE (blozend en verward.) Ach! ontsien u man! hoe overrompelt mij het oogenblik! — Mijne hand zou u gelukkig maken! — Spreek met mijnen vader! voel, voel zelf het antwoord van mijn kloppend hart! (zij zinkt aan zijne borst.)

Baron TRUFFALDO (er op inkomend.) Lieve kinderen! reeds sints lang is uwe stille neiging mij niet ontgaan. (Hunne handen in elkander legend.) Weest gelukkig.

(Graaf PANTALON staat bedremmelt en kijkt zeer onnoozel.)

Gasten (de kamer indringende.) Ik feliciteer u, ik feliciteer u.

De oude huisvriend (een smijffe nemend.) Hunnelijken worden in den hemel gesloten!

(Het scherm valt.)

Voort! Voort! — Het stuk is uit! — Wij willen den cotillon, welke de nieuwe verloofden dienen zullen, niet afwachten. Daar is nog heel wat meer te zien.

Daar zitten aan eene lange tafel vele in het zwart, wanneer ook al juist niet nieuwerwetsch, gekleede mannen en eten zeer, terwijl aan het bovengeind van den disch er een staat en iets voorleest uit een dik boek. Duitse geleerden hebben zich tot een wetenschappelijk doel vereenigd. Men is bezig hier een geleerdheids-congres te houden, tot hetwelk Duitschland, groote en ook kleine sommiteten uit alle vakken van kennis, en wat verder den geest bezig houdt, heeft afgezonden. Het hoofd-onderwerp, waarover de beraadslagingen gevoerd worden, is, op welke plaats de vereeniging toekomende jaar zal vergaderen.

Wat de leden van dit congres zeer veel eten en om drinken, dit hebben zij niet eerst van het congres van Weenen geleerd; dat hoort veeleer toe in de Duitse huishouding te huis. Want op het stuk van eten en drinken zijn alle Duitschers eene soort van jesuiten. Al zeggen zij ook niet: »Het doel wetigt de middelen,» zoo zeggen zij dikwijls nog erger; »de middelen wetigen het doel!» De Duitseer brengt aan zijne verstandelijke godheden de hoege doeleinden van wetenschap en kunst nog steeds hantse met blinde of tere van ossen, kalven, schapen en geitewestels, want den de vette sterstakken niet op het altaar verbrand, doch komen als rookend gebragt op den disch.

De voorlezer, aan het einde der tafel, een beroemd medicus, houdt juist eene zeer aansloekelijke belangrijke verhandeling over operatiën bij lijdens aan de pijn. Dit eenigzins moepelijk te volgen tafelprecht, dat sterk aan doctor KARLSBACHS herinnerd, schijnt op den eetlust der aanwezenden geen den minsten invloed uit te oefenen. Slechts het bleeke gelaat van eenen lyrischen dikster, die niets anders angst of oot zachten zanddanloop, gelofien kiefde, oektend over de gevons elyrit, maar uit Gidsche, een weinig voortover gelagge man, met zachte, goedhartig gerimpeld gelaat, is

Professor in de natuurkunde. — Maak uit zijnen zwaar-
ten zondagsfrak, die hem in wijde plooiën om het lijf
hangt, uit zijn eenvoudige, trouwhartig boeren-domin-
gair, niet, op dat hij zoo wat een soort van ka-
mergeleerde is. Neen, de liefde voor zijn volk heeft
den hoogleeraar verre van huis gevoerd in de wereld.
Daar de groote wereld kon hem zijne Duitse ge-
beden onschuldig niet ontrooien. Het geheele bonte
spekt des levens lag verleidelijk voor hem uitgestrekt,
maar zijn oog rustte steeds onafgewend uitvorschend en
onderzoekend op een punt, op hetwelk hij voedsel voor
zijn wetenschap meende te vinden. — Ik wil u eene
inderdaad treffende geschiedenis uit zijn leven verhalen.
De professor had eens in eene geleerde reisbescrij-
ving gelezen, dat aan de golf van Bajae eene bloem
was ontdekt, van welke de botanie tot nog toe niets
wist. — Toen kon hij het te huis niet langer uithou-
den. De onopgeloste bloem knaagde, als een misdrijf,
aan zijn geleerd geweten; zij was de betooverde prin-
sessa, die op zijne ridderslike verlossing wachtte. En
so ging hij dan op een goeden dag op weg en
handelde regelrecht naar de golf van Bajae. Hij vond
daar de vurig verlangde plant, telde hare stof-
jes, onderzocht nauwkeurig den kolk en de zaad-
huisjes, ontleedde scheikundig den grond op welken
zij ontspruit, en keerde toen, gelukkig als een god,
met eenige gedroogde exemplaren naar huis terug en
schreef een ontzettend dik, geleerd boek; over de won-
derbaarlijke Italiaansche bloem.
En waarlijk! zijne woonplaats in het koude, graanwe-
georden, zijne vrouw, die zoo vele prozaische kousen
draagt en hem het zout des levens wat sterk in de
keel te proeven geeft, zijne dompige studeerkamer,
in het algemeen de geheele levensmanier van een
Duitsch professor, werd den eerlijken man ook in het
niet tot een last, dewijl de blaauwe vloed aan
de golf van het eens zoo weelderige Bajae zijne voe-
de besprenkeld had, dewijl de weelde, gloeiende hemel
eene gouden dag ook eenmaal over hem neder-
daald was, en een dartele, Italiaansche nacht hem
van vonkelenden sluier gehuld en hem wellustig
zijne geheimenissen toe geademd had. Want een
Duitsch, wetenschappelijk, afgetrokken geleerde kan
geen straf de onzinnige behoorlijken der natuur
beschouwen, en doof blijven voor alle verliesde, ten
minste onwetenschappelijke geheimenissen, die zij
aan voorkeuvelt.
Wat voor een professor zit een andere ge-
leerde, een beroemd kunst-antiquarius, die eens, om
precies te weten hoe vele duimen en strepen de gor-
del van Venus bedroeg, aan het naakte walpsche mar-
mar der Venus van Medicis de maat heeft genomen,
met eene even groote koelbloedigheid, als met welke
een of andere regiments-kleermaker aan eene
uniform de maat voor eene uniform neemt. — Gindsche
school, die in dienst der grammatica is grijs ge-
bleven, doorsnuift nu reeds sinds verscheidene jaren
de bibliotheken en verzamelingen van handschriften
in Europa, na eene enkale *nota subscriptum*, welke
volstrekt noodig heeft tot eene scherpzinnige uit-
drukking van eene moeilijke plaats in PINDARUS.
De gindschen breedgeschouderden, beenderigen man,
dat over zich zelven terreden, bijna zegenpraktend
komen, die zoo grondig bezig is zich uit dien
hotel te bedienen, zien wij eene exegese der nie-
derlandsche literatuur. Hij heeft ongelukkig eens de
scherpzinnige ontdekking gedaan, dat het beschaafde
land zijne klassieke dichters niet zonder com-
mentarius kan verstaan, en zich geroept gevoelt,
als filologisch-aesthetische uitgever op te tre-
den. Ook heeft hij ons reeds in verscheidene boek-
ken op JEAN PAUL en de schoonheden van dien
dier zoo ten naastenbij op dezelfde manier ge-
handeld, als ons de eene of andere smid op het bonte
gelstof van eenen vliender opankraken maakt,
wie hij in zijne harige roesterige vuist houdt.
Is hij aan een hoogst scherpzinnig onderzoek
over de vipo, die in eenig's liedje: *Es war
mal ein König, der hatt' einen grossen Floh,*
komt. De eerstvolgende *Meerkatalog* zal het werk
handelen, dat der verhaalde wereld in 60 tellendruks
zal doen, wie eigenlijk de koning en wie de
vipo geweest.
De kijkt eens daar naar dien filosoof! hoe mede-
zaam, hoe overvloeiend van geest en vernuft!
den kant, waar hij zit, heeft hij alleen het woord
bedrukt uit de mensch, als een feestierend sta-
nd. Dat is niet de wereldwijze van veleer, wie
binnen dan naar buiten gekeerd gezigt er
de keizerlijk uitrag, als eene kabba-

listische bezwerings-formule, en wien toen ter tijd
elke leek voor eenen heksenmeester, ten minste voor
eene goudmaker hield. Hij is een nieuwerwetsch
filosoof, iemand, die niet alleen der *onsterfelijkheid*
toehoeft, zoo als hij zich vleit, doch ook den luch-
tigen, lichtzinnigen dag van heden. En evenwel is hij
een zeer geweldige geest! — Hij heeft zich zijnen god
zelf geschapen of »gesteld,» zoo als de kunstterm is,
door eene logische denkbeelden-evolutie, en aan dezen
god, als kinderspeelgoed, de wereld met al wat er
op, er aan en er in is, tot eene gedachtenis vereerd.
Hij speelt met het oneindig denkbeeld, als VAN AKEN
en MARTELL met den leeuw. Het ligt aan zijne voeten
en doet alles, wat de geweldige temmer het gebiedt.
Hij steekt het zijn hoofd in den muil en haalt het er
onverlet weder uit — een gevaarlijk waagstukje, bij
hetwelk menig filosoof reeds het hoofd verloren heeft. —
Evenwel versmaadt deze ten toppunt gestegene mees-
ter, die in den Oceaan van het oneindige als een spe-
lende Leviathan omzwemt, geenszins de kleine verschij-
ningen dezer kleine aarde. Hij is ook een wigchelaar
van het tegenwoordige, die uit elk, nog zoo onbetee-
kenend verschijnsel van den dag de teekenen des tijds
riekt. Voor elk bont sprookje weet hij de verstandige
zadelen, voor elke werkelijkheid de toepassing ten
goede te vinden. Door middel van zijne filosofie, dien
tooverslensel met den krulbaard, weet hij alle sleten
te openen en in de werkplaats der gebeurtenissen eene
blik te werpen. Hij zet al het concrete, dat zijn geest
ontvangt, in denkbeelden om en betaalt ook slechts
in deze luchtige muut weder uit. Als idealist heeft
hij dus eenen afkeer van elk, die eerlijk in zijn
zweet en bloed tegen het ijzeren varken der wereld,
het despotismus, strijdt. De eeltige handen der hand-
werksgezellen zijn hem, als te materieel en ruw in
den strijd, om de *idee* tegen de berst. Slechts de
oneindige idee *an Sich* moet de wereld bevrij-
den! — Alsof de idee niet als *daad* naar buiten
moest werken, om tot historische waardij gestempeld
te worden; alsof de gedachte niet de stof moest op-
zoeken, om, door haar, deel aan het lot der menschen
te erlangen. — Wanneer zich voor de idee nooit
eene hand en een zwaard verroerd had; wanneer
voor de idee niet het buskruid, de materiele looden
letters en de drukpers uit materieel hout en ijzer
uitgevonden waren geworden; wanneer LUTHER zich
vergenoegd had *alleen* met de idee, dat is, om in het
stille studeervertrek, achter den haard, tegen de Hil-
debrandische wereld-heerschappij te kampen; wanneer
hij niet op de opene markt ridderslike ware te voor-
schijn getreden met zijne materiele ongevaarlijke woor-
den, en met zijne *daad*, die onder het gejubel der
Wittenberger studenten den perkamenten banndes
pausen in een zinnelijk zichtbaar vuur smet, dat
vrijlijk voor de Elsterpoort van Wittenberg opflik-
kerde, — wat ware er wel van uwe idee geworden?
Wie zou de overlevering der oneindige idee tot op u
overnomen hebben?
Voor de Fransche encyclopedische school was de
revolutie *ideaal* reeds langs daar, terwijl het Fransche
volk nog onder den druk van *historische* instellingen
smachtte; eerst door den heeten bloedigen arbeid van
het volk werd het wijsgeerig recht volksbewustzijn!
De Engelsche thee, welke de Noord-Amerikanen in
den Oceaan hebben geworpen, heeft aan de vrijheid der
idee tot hare verwerkelijking meer nut gedaan, dan alle
mogelijke filosofische thee's met broodjes op den koop
toe! — De *absolute* idee hecht zich aan geen mensch,
geene wereldstreek; zij is *de* in het land der kon-
makken als op de hooggeleerde universiteit te Göttin-
gen; zij heeft geene geschiedenis, want zij is onver-
anderlijk dezelfde van eeuwigheid tot eeuwigheid; zij
behoeft niet vrij gemaakt te worden, want zij kan
niet in slavernij zijn! Slechts met de menschheid
vereenzelvigd, heeft de idee eene rijke, wanneer dan
ook al meer smartelijke dan vrolijke biographie, in
de *wereldsgeschiedenis* zelve. Vergoet toch niet, dat
in den aanvang de *daad* was, en ook het einde der
wereld; als er een einde is, moet er eene *daad* zijn. —
Geloof mij, in de paleizen der historische heer-
schappijen vreest men u en uwe leer niet. Wanneer
gij slag hebt, haar aangenaam voor te dragen, moogt
gij zelfs daar tot ontspanning van het zich vervelen-
de stabilismus uwen filosofischen katheders opslaan,
want met uwe absolute ideeën-vrijheid praat gij
niet eenen enkelen steen van *Zwing Uri* af, zoo
niet —
Dat komt er nu van, als de maskers al te natuur-
lijk spelen! — Daar hebben wij ons nu, hoewel wij
tech maar enkel en alleen toekijkers op het levens-

karneval wilden zijn, tegen den vreedzamen filosoof,
die geen kind kwaad doet, tot een soort van filoso-
fisch krakeel laten verleiden. Daar komen ook alreeds
de gemaskerde gendarmes aan, die tot het bijleggen
van geleerde twisten zijn aangesteld. Laat ons dus
rustig blijven.
Dit bijna komische masker daar, dat zoo geheel en
al weggesleept aan de lippen van den behagelijk spraak-
zamen filosoof hangt, is de WAGNER van dezen FAUST,
een man, die veel weet — maar *alles* zou willen
weten! — Hij studeert onophoudelijk in HEGEL en
onderstreepet elk *veelbeteekeneud*, dat is voor hem
onverstaanbaar, woord. Daar nu in HEGEL elk woord
veelbeteekeneud is, zoo heeft hij ook elk woord, zon-
der uitzondering, van het begin tot het eind onder-
streepet, en bij de telkenmale hernieuwde lektuur
nieuwe strepen bij de *oude* gevoegd, daar de woorden
niet alleen *veelbeteekeneud* bleven, maar onder het stu-
deren hoe langer hoe *veelbeteekeneuder* geworden zijn.
Wanneer de ledige ruimte tusschen de regels door
zesvoudige veelbeteekeneude strepen geheel vervuld is,
koopt hij ter lezing en onderstreping een nieuw exem-
plaar; telt, eekter, telkens de som der oude strepen
bij de nieuwe. Zoo is *famulus* WAGNER, eindelijk,
door zijne diepzinnige strepen, tot de gelukkige be-
wustheid gekomen, dat hij HEGEL op het grondigste
niet verstaat; eene bewustheid, die, gelijk men weet,
de eerste schrede tot de kennis is.
Niet ver van ons af zit een jongman aan tafel,
die zijnen wijn uit eene zware, zilveren bokaal drinkt.
Hij heeft eens met eene enkel lied twintig Fransche
batterijen gedemonteerd, die tegen de vrije Najaden
van den groenen, vrijen Rijn gerigt waren, en heeft
met zijne viervoetige jamberen verscheidene regimenten
kavallerie der Fransche voorhoede, die reeds tot bij An-
dernach waren, in volkomen vlugt tot Thionville
teruggeslagen. Voor deze koene daad werd hij met
dien zilveren bokaal en eene deelwoords-constructie be-
loond, die nog stouter dan zijn lied was en zoo zonder-
baar reusachtig, dat al de leeraars van de gymnasiën
van Duitschland bleek van schrik werden en de leer-
lingen der derde klasse van de schoolbanken opspron-
gen en juichend van blijdschap uitriepen: »Nu hebben
»wij de zomer-vacantie.»
Maar laten wij die geleerden nu verder gerust laten
eten; in het bonte markt-gewoel des levens zijn nog
maskers van allerlei soort te zien.
Ingezonden stukken.
Nieuwe lezing eener oude ridderspreuk.
Doe wel en zie niet om. — Gulden les! te voren
door elk behartigd, wien de vrede van zijn gemoed
lief was.
Doe wel en zie niet om; dat is: handel naar pligt
en geweten, en blik niet ter rechter of ter linker zijde,
om gade te slaan of men uwe daden wel toejuicht;
beoog met uwe handelingen een edel doel en vraag
niet aan uwe zelfzucht, of gij welligt, door naar een
ander doel te streven, meer voordeel, meer eer (maar
van wien?) zoudt kunnen behalen.
Doch, in de eeuw der nieuwigheden, die wij be-
leven, klinkt die ridderspreuk wat al te ouderwetsch.
Dat *wel-doen* is zoo burgerlijk; dat *niet om zien*,
is niet veel deftiger. Het wordt dus hoog tijd, dat
die spreuk in een nieuw pakje gestoken wordt, want
thans lezen wij er uit:
*Doe wel den schuldenlast der natie dagelijks toe-
nemen, en zie niet om of uwe voorgangers in de
vuist laghen, omdat gij niet in staat zijt het heter
te maken dan zij.*
*Doe wel het land in malaise verkwijnen, en zie niet
om naar gepaste middelen tot genezing dier kwaal.*
*Doe wel de wereld gelooven, dat Nederland het meest
bevooregt land onder de zon is; en zie niet om naar
de stelligste berekeningen die het tegendeel bewijzen.*
*Doe wel een paar stoom-fabrieken bloejen, door
uwe snikerwet; maar zie niet om, of dit ten koste
geschiedt van de sokkist en de nijvere burgerij.*
*Doe wel de soldaten paraderen en gedurig van bies-
jes en kwasten veranderen; maar zie niet om naar
hen die zeggen: »uwe soldaten mogen immers niet
vechten zonder verlof uwer quasi-bondgenooten.»*
*Doe wel de ridderkruisen met kwistige hand uit-
deelen; maar zie niet om, of gij soms diegenen ver-
gat, die het meest eene onderscheiding verdienen.*
*Doe wel als volksvertegenwoordiger uwe stem hoo-
ren; maar zie niet om, of men u ook glimlaghende
nastaart en zegt: »de man sprak met zoo veel vuur
tegen de wet; maar — hij stemde er voor.»*
Doe wel den koning gelooven, dat gij zijn trouwste

dienaar zijt; maar *zie niet om* naar den graaf VAN MASSAU: want die vorst zou u met eenen bitter hoo-nenden lach toevoegen: »mijne dienaren deden even als gij.»

Doe wel doch genoeg.

Men ziet, dat die ridderspreuk, naar onze wijze van toepassing, al hare bevaligheid verloren heeft. — Wij willen dus eene andere lezing voorstellen, die met de behoefte van het oogenblik beter strookt en zonder twijfel de voorkeur zal verdienen:

Zie wel en doe niet, om

Zie wel, dat ons land te gronde gaat en *doe niet*, om u eenige moeite te sparen, als zaagt gij het niet.

Zie wel, dat radicale bezuiniging alleen ons land redden kan, en *doe niet*, om een postje of ridder-lintje voor uwen zoon, zwager of neef, het lek der staatshuk dagelijks grooter worden.

Zie wel toe, dat gij eenmaal tot verantwoording zult geroepen worden over uwe daden, en *doe niet*, om voor een vrome door te gaan, alsof u die ver-antwoording ligt vallen zou.

Zie wel, dat de armoede in Nederland met elken dag aangroeit; en *doe niet*, om-dat gij zelf eenige vette posten bekleedt, als geloofdet gij, dat men in alle standen welvarend en tevreden is.

Zie wel op onze Oostindische bezittingen als op de hen, die gouden eijeren legt: maar *doe niet*, om wei-nigen te believen, als de man in de fabel.

Zie wel hoe de kolommen der onafhankelijke dag-bladen zijn opgevuld met daadzaken, die gij niet we-derspreken kunt, en *doe niet*, om hunne stem te win-nen, eene poging, welke u later berouwt.

Zie wel doch ook hiervan genoeg voor dit-maal.

O! mogt mijne nieuwe lezing der oude ridderspreuk ingang vinden! Mogt de bekrachting van haren die-pen zin redding aanbrengen voor het vaderland.

Xi.

Amsterdam, 7 april.

De Staten-Generaal ontvingen dezer dagen, bij monde van den heer J. C. BAUD, minister van koloniën, de verzekering, dat in het voorstel van den graaf VAN DEN BOSCH, om een gedeelte der producten op Java te verkoopen, ten einde in de *dringende* behoefte en schrikbarende penurie aldaar te voorzien, niet zoude worden getreden; maar dat de regering zich voor-stelde in de geldelijke ongelegenheden van Java op eene andere wijze te voorzien.

Op deze verklaring van den minister zijn de actiën der handelmaatschappij merklijk gerezen; en wij gaan derhalve de oude sleur weder op (zaliger ge-dachtenis) door voordelen, welke in de schatkist moesten vloeijen, liever aan de actiehouders der Nederlandsche handelmaatschappij te verzekeren.

Reeds meer dan drie jaren zijn de klagten van Java en van den handel onverhoord gebleven, en wij vragen: wat beteekent de ministeriële verantwoorde-lijkheid in ons land, als zoodanige stand van zaken blijft bestaan? Is de *malaise* op Java nog niet hoog genoeg opgevoerd? Wij vragen dit aan den heer BAUD zelve. En wat beteekent de ministeriële verantwoor-delijkheid in Nederland?

Wanneer de minister van koloniën een contract met de handelmaatschappij kan sluiten, schadelijk voor de schatkist, tegen de algemeene opinie, tegen de bedoe-ling der Kamer; en wat van leden der Staten-Generaal te denken, die, na zich daar eerst tegen te heb-ben verklaard, een jaar later die eigenmagtige vreemde handelingen van den minister bekrachtigden, uit vrees er eene botsing tusschen de regering en volksverte-woording zoude ontstaan!!!

Hoe kan er botsing ontstaan, als de volksvertegen-woordiging eenen minister voor daden, door hem ver-rikt, tot verantwoording roept?

Neen er ontstaat botsing, wanneer de volksvertegen-diging, met eene kinderachtige vrees bezield, eigen-magtige handelingen van eenen minister bekrachtigt, waartegen, een jaar vroeger, van alle zijden was te velde getrokken, en nu ten gevolge heeft, dat men over de producten van Java niet kan beschikken, om, naar het voorstel van den graaf VAN DEN BOSCH, den heer ARUSEMAN en meer deskundige mannen, Java en Nederland voor eenen volslagen ondergang te behoeden en de schatkist miljoenen voordeelen te doen genie-ten, welke nu gedeeltelijk verloren gaan en gedeeltelijk in de zakken der actiehouders komen te vloeijen.

Zal de minister nu eindelijk op eene andere wijze in de behoefte van Java voorzien, na zulks reeds drie jaren zoo ergerlijk te hebben verzuimd? Zullen

de Staten-Generaal zich op die verzekeringen weder gerust verlaten? Zal de Kamer weder onbepaald ver-trouwen in den minister blijven stellen, tot dat het budget aangenomen is? of zal er uit den boezem der Kamer, eindelijk, eens mannentaal gesproken en vol-gehouden worden? Zal de instelling van eenen raad van koloniën worden verlangd, om niet langer het behoud onzer schoone koloniën, het verkrijgen of weg-smijten van eenige miljoenen guldens van de eenzij-dige, eigendunkelijke of kortzigtige beschouwing van eenen minister afhankelijk te zien?

En wat beteekent de verantwoordelijkheid van den minister van koloniën daar, waar de grondwet aan den koning het opperbestuur der koloniën toekent?

Neen, dien stand van zaken te doen ophouden, is de dure pligt, welke thans op de volksvertegenwoordiging drukt.

Nu of nooit!

Eene oordeelvelling in de Militaire Spectator n°. 9.

*La complaisance fait des amis.
La vérité engendre des haines.*

Het toeval heeft gewild, dat ons dit nummer van de Militaire Spectator is in handen gevallen; waarin wij, onder anderen, de volgende zinsnede lezen:

»En waarom?» (Het goldt hier eenige militaire schrijvers) »Om lucht te geven of aan een gekrenkt gevoel van eigenwaarde, of uit wrok, of uit bedil-zucht. En met welk doel? Om» Men leze den Spectator, want wij gelooven nog onze oogen niet.

Deze beoordeeling omtrent eenige militairen, die hunne meening in dagbladen, tijd- en vlugschriften, over deze of gene aangelegenheid bij het leger, *sints zes à acht maanden*, hebben gegeven, is meer dan gewaagd, omdat zij het karakter der schrijvers onedel en laag afmaakt en voorstelt, en men hen eene han-deling verwijt, waardoor zij verachtelijk in hunne eigen oogen zouden worden, indien de daad kon wor-den bewezen.

Het publiek beslisse over deze oordeelvelling; trou-wens, zij is niet geheim, en zal vermoedelijk wel niemand benadeelen.

Voorzeker, het gevoel van eigenwaarde kan behoefte gevoelen om zich lucht te geven. »*La violence de la douleur ouvre enfin un passage à la plainte; si vous êtes juges, écoutez-nous; si vous êtes notre maître, ordonnez de notre sort.*» Het gevoel van eigenwaarde mag gerust en vrijmoedig optreden tegen maatregelen, die hetzelfde diep krenken, en in het openbaar optre-den, wanneer dergelijke maatregelen, al zijn zij met een goed doel genomen, het zedelijk en materiëel belang der individuen bedreigt; wij, voor ons, zijn overtuigd, dat daarvan het te zijn of niet te zijn van het leger niet zal afhangen.

Wanneer men tot verbittering aanzet, driften opwekt, en in de wijze, waarop men soms personen beoor-deelt, den eerbied schendt, dien de constitutionele re-gering voor de drukpers hebben moet, dan handelt men onvoorzigtig; men zaait tweedragt en partijaucht. Eene gegronde tegenspraak en teregtwijzing is, daar-entegen, geschikt, om den volksgeest in eenen vrijen staat te ontwikkelen; daardoor brengt men de constitu-tionele regering kracht aan, en geeft men de gelegenheid om hare waardigheid te handhaven; daarom zullen wij de vraag niet oplossen, met welk doel de Spec-tator over het ancienniteits-stelsel heeft geschreven, en met welk doel dit tijdschrift eene harde oordeel-velling over militaire schrijvers waagt?

P

R, die, zoowel uit overtuiging als uit eigenbelang, een groot vijand is van al hetgeen ook slechts naar gewelddadigheid zweemt, wenscht inlichting, of onze staatsregeling geen middel aan de hand geeft, om de natie te verlossen van bewindslieden, welke eene al ver gedrevene, als het ware alles trotserende vader-landsliefde bezitten. In andere staten zouden minis-ters welligt hun ontslag nemen, wanneer zij het on-geluk hadden, ontwerpen, aangaande de teederste belangen der natie, door alle organen der publieke meening in de scherpste bewoordingen afgekeurd te zijn. Bij ons doet hooge vaderlandsliefde hen aanblij-ven, al worden huane fraaije ontwerpen door de ge-heele periodieke drukpers, van het Handelsblad tot de Kamper Courant, door de Catholijke Stemmen zoowel als door den Tijdsgeest, als bespottelijk voor-gesteld. In andere andere constitutionele staten zou-den ministers aftreden, indien door hen beraamde

gewigtige wets-ontwerpen door de Kamers van koop-handel van alle de aanzienlijke steden van het rij-ten scherpste gelaakt wierden; bij ons doet hoog vaderlandsliefde hen deze beschouwing voor de natie en voor geheel Europa geduldig verkroppen. In an-dere staten, met grondwettigen regeringsvorm, zou-den ministers stellig hunne ambts-betrekking nederleggen, wanneer schier al hunne voorstellen door de volks-vertegenwoordiging of verworpen, of slechts met zoo-danige wijzigingen aangenomen wierden, dat niemand de oorspronkelijke voordragt meer zal erkennen; bij ons doet een extensief gevoel van vaderlandsliefde de edele mannen besluiten, zich, in weerwil der smadelijke nederlaag van gisteren en heden, op mor-gen weder in de Kamers te vertoonen. Ja, al wilden onze volksvertegenwoordiging, gelijk het Engelsche La-gerhuis in het laatste jaar deed, in een eerbiedig adres aan de kroon onbewimpeld te kennen geven, dat de ministers het vertrouwen der natie volstrekt niet be-zitten, — zoude de wensch, om de natie, in weerwil van haar zelve, door hunne schrandere leiding al meer en meer gelukkig te doen worden, hen ver-moedelijk doen besluiten, om, desniettegenstaande den last der portefeuilles nog langer te torschen. Voora het edele vriendenpaar, ROCHUSSEN en VAN HALL, die door conversie en reductie verbondene excellentiën schijnen in dit opzigt een luisterrijk voorbeeld te wil-len zijn voor alle volken en alle tijden.

R. eindigt, gelijk hij begonnen heeft, met de vraag of er geen wetlig middel bestaat, om over zulke buitensporige vaderlandsliefde te zegevieren?

Advertentiën.

Getrouwd:
ROTTERDAM,
den 12den April
1843.
B. FRIESWIJK,
en
M. W. BATERING.

Het heeft Gode behaagd, heden den
dood een einde te maken aan het langdurig
lijden van ons jongste DOCHTERTJE JOHANN
AUGUSTINA, in den ouderdom van
jaren en 8 maanden.

ARNHEM,
den 11den April
1843.
W. JANSEN,
G. G. JANSEN
Geb. VAN NEEK.

§ § § Op Woensdag den 26sten April 1843
§ § (zoo veel noodig) volgende dagen, te be-
§ § nen des morgens ten tien ure, zal, namens
den Wel Edel Zeer Geleerden Heer C. N. VAN
ENSPIJK KLEIJNHOF, Medicinae Doctor te
Doetinchem, ten zijnen Huize aldaar, in de Gr
straat, ten overstaan van den Beurvaarder J. VAN
GEFFEN, publiek om contant geld worde
verkocht;

Een deftige, zeer nette en zindelijke INBOEDEL
bestaande uit onderscheidene MAGHONIJ-HOUTE
en andere MEUBELN en HUISRAAD, als een
fraai bewerkte LINNENKAST, ETENS-, THEE-
SPEEL- en andere TAFELS; STOELN en
Paardenharen Zittingen; LEDIKANTEN met Behang-
sels; kostbaar gevulde LEDIKANTS-BEDDEN
CHITSSEN-, KATOENEN- en WOLLEN DEKENS
eene net bewerkte HANGKAST, MANGEL, een
heldere SPIEGELS met Vergulde Lijsten; SCHOOL-
STEEN-ORNAMENTEN, een moderne HAAR-
met Marmeren blad, goed onderhouden
PER-, TIN-, BLIK-, IJZER-, GLAS- en AL-
DEWERK; TAFEL- en VLOERKLEEDEN; en
ders een complete PLATTELANDS-APOTHEEK
en hetgeen verder zal worden aangeboden.

Kunnende al hetzelfde worden bezigtigd
Maandag en Dingsdag den 24sten en
25sten April, van des morgens tien tot
namiddags drie ure; zijnde inmiddels de Ap-
otheek ook UIT DE HAND TE KOOP.

+++ TE KOOP, of contant, DRIE AA-
+++ DEELN IN DE RIJN- en IJSSSEL-STOO-
+++ BOOT-MAATSCHAPPIJ, tegen 60 pCt.
Adres bij den Boekhandelaar W. J. KRUIJT,
Arnhem. — Brieven franco.

Te Huur voor f 125,

Op 1° Mei te aanvaarden:

Een ZOMER-VERBLIJF, te Oosterbeek, een
van Arnhem. — Franco te bevragen bij den
VAN MARKENSTEIJN, aldaar.

+++ In eene winstgevende ZEEP-FABRIEK
+++ sedert meer dan eene eeuw gevestigd
+++ eene der Hoofdsteden van Gelderland,
gevraagd een COMPAGNON, die minstens f
Duizend Guld. kan aanbrengen. — Adres bij
Heer Notaris Mr. M. J. VAN LOBEN S
te Zutphen. Brieven franco.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 11 April 2 El 2 Palm 5 Duim; gew. 12 Duim;

Te Arnhem, bij C. A. THIEME drukker.